Zij sloeg haar oogen op en staarde naar den avondhemel, roodgekleurd door de stralen van de scheidende zon, die als een vurige bal langzaam achter de donkerte van de boomen scheen te verzinken, totdat een kromming van het kiezelpad haar den rug deed wenden naar die rood-gouden pracht.

„Waarom antwoord je mij niet?" drong hij heftiger aan. „Zeg dan wat! Je houdt mij op de pijnbank!"

Zij keek hem aan, recht en vol.

„Ik hou van je, Ru, ik wil je vrouw worden!"

Het vreemd-koele van haar toon ging verloren voor hem in de overmaat van zijn vreugde; hij sloeg zijn arm om haar schouders en kuste haar.

Geruimen tijd bleven zij ronddrentelen in den wijd zich uitstrekkenden tuin, waar zoete bloemengeur opzweefde en het gras begon te bekomen van de broeihitte van den dag. Met tegenzin nam hij eindelijk afscheid, zeggend, den volgenden middag aan haar ouders hun toestemming te willen vragen.

„Die zij niet zullen weigeren," had Vera met een glimlach opgemerkt, wetend, hoe gaarne haar vader, die vijf dochters uit te huwelijken had, zijn oudste getrouwd zou zien met een goede partij, als Rudolf was.

Zij sloop vroeg naar haar kamertje dien avond en tuurde, voor het open raam zittend, lang naar buiten, naar de plek, waar de zon was verdwenen; de donkere schaduwen van den komenden nacht vervaagden de omtrekken van boomen en huizen, omhulden de aarde goedwillig in een beschermenden, ijlzwarten sluier. —

Met een stil-gelukkigen glans op zijn gezicht, dat, jong nog, mannelijker leek door een omringend, donker puntbaardje, zocht Rudolf de kamers op, die hij bewoonde tezamen met den vriend van zijn kinderjaren.

„Wat! Zit je nog in het donker?" verwonderde hij zich.

„Dat zie je!" klonk een stem op vanuit den sofa-hoek bij het raam. „Ik heb den tijd verdroomd en verluierd."

„Je vraagt mij niet eens....!"

„Dat wilde ik juist doen."

„Ik ben verloofd!"

„Ik feliciteer je van harte, beste kerel!"

„Dank je! Ik zal je nu eindelijk vertellen... maar wacht.... ik zal eerst licht maken!"

„Neen," verzocht de ander, „laat het liever donker, dat praat gezelliger!"

„Zooals je wilt; mij ook goed!"

Gewend nu aan de duisternis, schoof hij een stoel bij en zette zich tegenover zijn vriend, wiens oogen hij lichten zag in het wit tegen den donkeren sofa-rug uitkomende gezicht.

„Wat wil je mij eigenlijk vertellen!" vroeg Willems trage stem. „Je bent verloofd met Vera, zeg je, maar wat er tusschen haar en jou besproken is, gaat mij toch zeker niet aan!"

„Neen, natuurlijk niet, maar ik wil je wat anders vertellen. Weet je, waarom ik zoo lang gewacht heb, met haar te vragen?"

„Nog niet!"

„Omdat...."

„Spreek toch dóór!" viel de ander ongeduldig uit. „Of zwijg heelemaal, één van de twee! Die geheimzinnige rustpoozen telkens maken mij dol!"

„Je bent vanavond uit je humeur, oude heer! Wat is er?"

„Wat zou er zijn?"

„Nu dan, ik heb zoo lang geaarzeld, omdat ik bang was, dat ook jij van Vera hield, en zij van jou!"

„Hoe kwam je op dat onzinnige denkbeeld?"

„Waarom onzinnig?" vroeg Vera's verloofde gekrenkt. „Is zij soms geen meisje, dat waard is..."

„O zeker! Zóó bedoelde ik het niet! Ik begrijp alleen maar niet, hoe je andere dan vriendschappelijke gevoelens tusschen haar en mij hebt kunnen veronderstellen!"

„Ik weet nu gelukkig beter!"

„Dat zou ik meenen, want anders had zij je aanzoek immers niet aangenomen!"

„Natuurlijk niet!"

„Kom!" deed Willem plotseling met vertoon van luidruchtige vroolijkheid. „We moeten je verloving toch vieren! Laten we bij Rickers een fijne flesch gaan drinken!"

Even strijdend tegen zijn verlangen, om rustig van zijn geluk te gaan zitten droomen, gaf Rudolf toe en de beide vrienden stapten de nacht-stille straat op. —

Een maand later verstoorde de oorlog, waarvan de eerste tijdingen als een donderslag de geheele beschaafde wereld opschrikken deden, Rudolf's schoonen liefdesdroom.

Hij en zijn vriend werden opgeroepen, om hun jonge leven te gaan wagen voor de verdediging van hun vaderland. Weinig tijd tot nadenken werd hun gegund, weinig tijd om aan treurnis over het afscheid toe te geven, bleef over; snel opéénvolgend joegen de gebeurtenissen voort; het onverbiddelijke noodlot sleurde hen mee, niet door tranen of klachten van achterblijvenden in zijn loop te stuiten.

Op den dag vóór hun vertrek vergezelde Willem zijn vriend naar het huis van zijn verloofde, om haar en haar familie vaarwel te zeggen; Vera's zacht-blauwe oogen waren droef en donker-omkringd; de hand, die zij hem reikte, beefde in de zijne. Hij verwonderde zich niet over haar zenuwachtig doen; hoe kon zij anders, nu zij den man, dien zij liefhad, moest zien vertrekken, zonder te weten, of hij ooit tot haar zou terug keeren?

Hij haastte zich weg, dat laatste, droevige samenzijn niet willende storen.

De vrienden bleven tezamen, zij aan zij, deelden dezelfde gevaren, doorstonden dezelfde vermoeienissen, bevochten dezelfde overwinningen, leden dezelfde nederlagen mee; vier lange maanden vol wisselende strijdkans bleven zij tezamen en toen kwam de dag, waarop Willem zich heenboog over zijn stervenden vriend, zich inspannend, om diens laatste, nauw-hoorbare woorden op te vangen.

„Neem mijn ring," fluisterden de witte, in kramp vertrokken lippen, „en geef dien aan Vera! Groet haar van mij en zeg haar...."

Reutelend brak zijn adem af en zijn hoofd zonk achterover.

Voorzichtig, even bleek als de dood neerliggende vriend, schoof Willem den gladden ring van den nog warmen vinger en borg hem in zijn portefeuille; een niet te weerhouden traan drupte neer op de machteloos terugvallende hand.

Het duurde lang, vóór hij den wensch vervullen kon, door den dooden makker in zijn stervens-oogenblik geuit, maar eindelijk zag hij voor eenige korte weken den grond van zijn vaderland terug, vermagerd, verbleekt en vermoeid van strijd en ontberingen.

Den dag na zijn aankomst ging hij, zijn hart zwaar van in hem warrelende gevoelens, naar Vera.

De tuin, dien hij zich herinnerde vol glanzende, kleurige zomerpracht, vol wisselende plekken van hel licht en koele, lokkende schaduw, lag koud en dood; triestig staken boomen en struiken hun droefberooide takken als met wanhoopsgebaar omhoog; de lucht was effen grijs, ondoordringbaar; somberte vloeide uit van de atmosfeer.

Hij vroeg naar haar en, begrijpend, liet men hen beiden kiesch alleen bij dezeontmoeting, de eerste na den dood van zijn vriend; men wilde niet beluisteren wat alleen voor de treurende verloofde bestemd was.

Zij ontving hem met een handdruk, waarin haar vingers zich krampachtig om de zijne klemden, als steun-zoekend; zij sprak niet. Zijn oogen namen de verandering in haar op; haar bloeiende blos was teerder geworden, in haar voorhoofd had zich een rimpel van nadenken gegroefd; haar handen hadden veel zenuwachtige beweginkjes.

„Vera," begon hij.

Haar oogleden zonken, haar lippen trilden; zijn moed dreigde hem te begeven.

„Ik kom je," dwong hij zich tot verderspreken, „Rudolf's laatste groeten brengen en ook zijn ring."

Zijn vingers futselden zijn portefeuille tevoorschijn; hij reikte haar het gouden kleinood toe en hij voelde een kort oogenblik de aanraking van haar koude, bevende hand.

„Zeg mij, Willem," — zij sloeg haar oogen naar hem op, waardoor hij het glinsteren van een traan gewaar werd — „zeg mij eens, of hij... of hij tot het laatst toe gelukkig was door... door zijn verloving met mij."

„Ja," deed hij verwonderd. „Wij spraken veel over je en...."

„En hij twijfelde nooit aan mijn liefde?"

„Neen, nooit!"

Zij barstte uit in zenuwachtig gesnik; hulpeloos zag hij het aan, niet wetend, wat te denken van haar zonderlinge vraag.

„Vera," suste hij, „Vera, bedaar toch! Ik begrijp wel, dat je verdriet heel groot is, maar laat het je troosten, dat je hem heel gelukkig hebt gemaakt..."

Hij voelde zelf het holle van zijn troostwoorden en bleef stumperig steken met een onwillekeurig streelen van het blonde hoofd, dat smartelijk gebogen was.

Plotseling keek zij op en sprak met harde, vreemd-uitdagende stem:

„Ik verdiende zijn vertrouwen niet."

„Vera," stamelde hij verschrikt.

„Neen," vervolgde zij, in fel-scherpe zelfbeschuldiging alles willende zeggen. „Ik hield van een ander en ik verloofde mij met hèm."

Hij zat als geslagen, bracht eindelijk uit:

„Waarom dan? Waarom?"

Haar uitdagende houding latende varen, bedroefd als

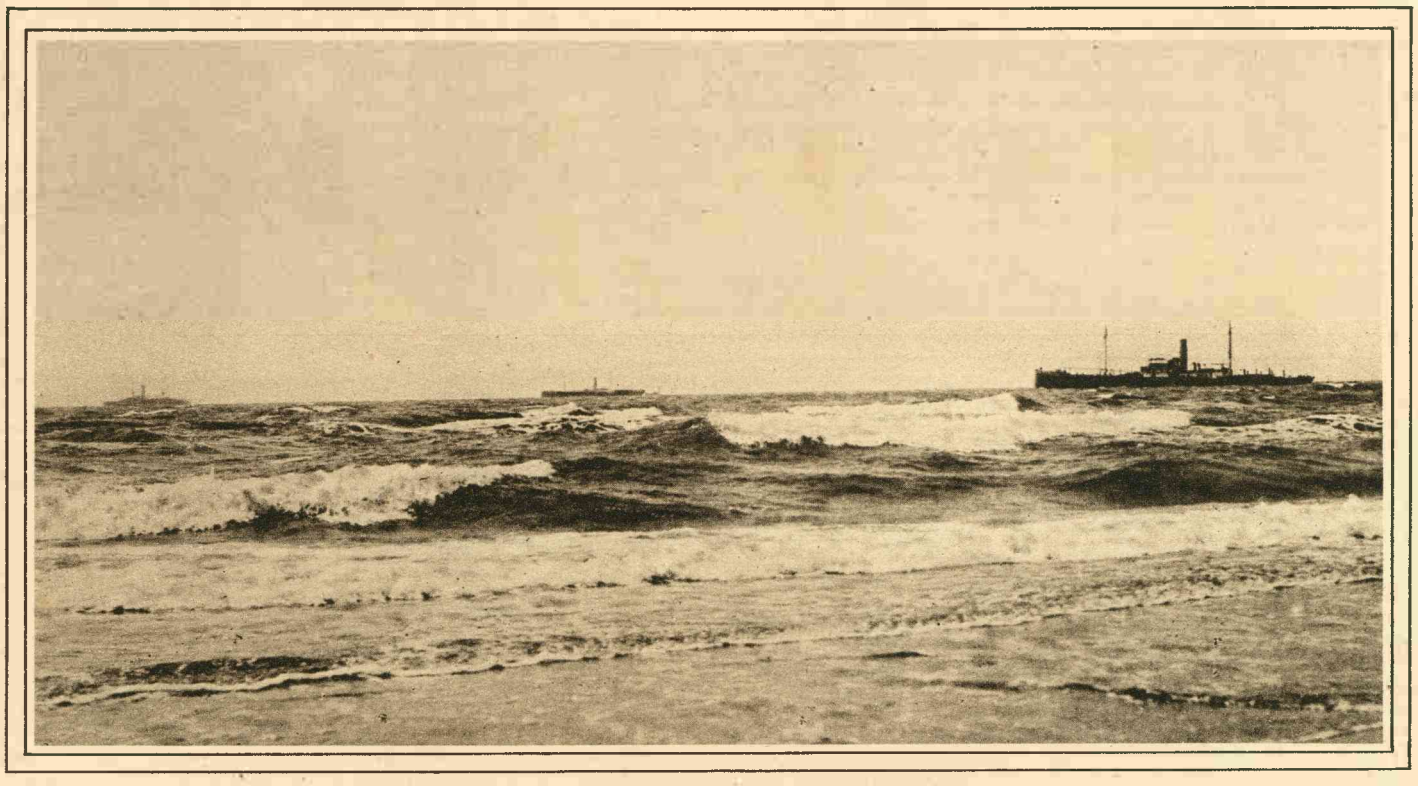

Een Duitsch convooi bij onze kust aangevallen.

Zondagavond 15 Juli vertrok uit Rotterdam een convooi Duitsche schepen, die onder onze kust nabij Bergen verrast werden door een Engelsche strijdmacht bestaande uit 19 à 20 torpedobooten en -jagers. Een drietal schepen van het convooi werd op het strand gejaagd, waarna ze beschoten werden, met het gevolg dat er 2 in brand vlogen. De overige zijn gedeeltelijk in den grond geboord en gedeeltelijk naar Engeland opgebracht. — Onze foto's geven de drie gestrande booten. Op de bovenste foto ziet men links H. Ms. „Kortenaer", die daar aanwezig was om de schepen tegen verdere aanvallen in onze territoriale wateren te beschermen.

